

Telegraful

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegrafului Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegrafu
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Biserica ortodoxă în noul regim

Ziarele au publicat un schimb de adrese între I. P. S. Patriarh Nicodim și dl general Ion Antonescu, conducătorul statului și președintele consiliului de miniștri, referitor la situația și la chemarea Bisericii în noua epocă ce se deschide în viața statului nostru.

Nutrim față de I. P. S. Patriarh Nicodim sentimente filiale de venerație și li recunoaștem marile merite pe terenul scrisului bisericesc, ca și strădaniile îndelungate pentru câștigarea multor drepturi pe seama Bisericii și a mănăstirilor. Cu toate acestea suntem datori în fața lui Dumnezeu și a conștiinței ca atunci când păreri noastre sunt altele în chestiuni bisericesti, să ni le exprimăm cu sinceritate.

Adresa I. P. S. Patriarh Nicodim trezește anumite nedumeriri. Întâi ne e greu să înțelegem ce-a putut îndemna pe I. P. S. Sa, în acest timp, în cari toate formele și normele de viață publică sunt puse în discuție și pe cale de-a fi schimbate, să arunce, neinvitat de nimeni, în dinții acestei discuții și preocupări de transformare și Biserica. Ea trebuie să dea mai ales în astfel de timpuri, în cari toate își dovedesc nestatornicia, imperfecțiunea și trebuința de-a fi schimbate, impresia de permanență, de veșnică perfecțiune, de realitate divină mai presus de vicisitudinile timpului, dar corespunzând cu orice timp.

Mai ales în astfel de cazuri ale istoriei, în cari totul se prăbușește în cutremur general, pentru a se orânduialt altfel, omul are lipsă de o coloană fixă, de o stea polară, de o piatră înfiptă până în inima realității pe care nimic nu o poate clinti dela locul ei.

Suntem convinși că dacă I. P. S. Patriarh ar fi adus în prealabil chestiunea aceasta în Sf. Sinod, așa cum se cuvenea, fiind vorba de o problemă care interesează întreaga Biserică, împreună sfătuire a înaltului for ar fi scos în evidență acest fapt.

Fiind însă un act singular, păreri din această adresă nu exprimă decât gândurile personale ale înalt Prea St. Patriarh. Ele nu reprezintă cătuși de puțin punctul de vedere al Bisericii și în ele nu s'a angajat o atitudine a Bisericii.

Nedumeriri ridică adresa I. P. S. Patriarh și prin cuprinsul ei. Cu toate că intenționează să înfățișeze un proiect de organizare a Bisericii, nu aflăm între punctele înșirate o idee dominantă, un principiu de bază. Mai toate se ocupă cu lucruri secundare. Biserica nu e privită ca o entitate de sine. Nu există peste tot o concepție despre Biserică în adresă, o conștiință despre caracterul de sine stătător al Bisericii, ca trup mistic al Domnului. Se cere în adresă ca Statul să dea normele pentru organizarea și funcționarea Bisericii. Cu mare sfiială se articulează rugarea ca să fie consultat și I. P. S. Sa și Asociația generală a clerului înainte de a se da o nouă organizare Bisericii.

În schița de organizare pe care o oferă I. P. S. Sa, se vedește aceeași inexistență a Bisericii ca entitate proprie, divină. Ea apare ca un departament de Stat. Deputații Statului aleg pe Patriarh, Statul poate și chiar trebuie să controleze toate gestiunile bisericesti. Incolo chestiunile bisericesti sunt o îndeletnicire exclusivă a clericilor, ale căror norme de activitate sunt fixate de stat. Statul și clerul,

aceștia sunt Biserica. Predominanța o are însă Statul.

Este însă un adevăr elementar că Biserica este comuniunea credincioșilor — cler și mireni — condusă de Iisus Hristos și sfințită de harurile Duhului sfânt. Poporul, neamul, este prin sine, în mod direct, parte constitutivă a Bisericii, nu prin conducerea de stat.

Dar am început acest articol luminat de bucuria ce ne-a pricinuit-o adresa dlui general Ion Antonescu și iată că ne-am pomenit copleșiți de nedumeririle ce ni le-a trezit adresa I. P. S. S. Patriarh.

Să trecem peste ele: să ne lăsăm sufletul să se bucure și să se mângâie de adevărurile vii ce-au pornit din mintea înțeleaptă și din sufletul credincios al dlui general I. Antonescu, drept răspuns la comunicarea I. P. S. Patriarh.

Este înălțătoare conștiința religioasă a acestui mare ostaș și chibzuit conducător de stat. Este înălțătoare pentru că e străbătută de convingerea caracterului divin și de sine stătător al Bisericii, pentru că își dă limpede seama de răspunderea pe care o are prin urmare ea și slujitorii ei în primul rând în fața lui Dumnezeu și nu a ministerului. Biserica este instituția mântuirii chiar și a sufletelor conducătorilor de Stat și ca atare ea e maica și a lor și ei privesc la ea cu venerație, nu se sumeșesc să o înghenunche sub puterea lor pământească. Biserica singură are să-și dea normele de activitate, cele mai potrivite cu chemarea ei și cu necesitățile timpului.

Ceace cere dl general dela Biserică și dela slujitorii ei este tocmai această conștiință că sunt trimiși de Dumnezeu, că sunt răspunzători în fața Lui. Generalul Antonescu își dă seama că numai această conștiință îi poate înfiora de râvnă sfântă pe preoți

și nimic altceva nu vrea dela ei decât să «ardă de râvnă», «să-și aprindă până la incandescență râvna apostolească și propovăduitoare», să-i vadă «la înălțimea credinței pe care o propovăduiesc, la înălțimea nădejdilor ce și le pune acest neam în Dumnezeu și în puterile lui cerești».

Sublim îndemn, sublimă lecție am putea zice, dacă n'ar veni în forma de dorință, de rugămintă dela un om care păstrează cea mai respectuoasă venerație față de slujitorii Bisericii.

Un român, un conducător al națiunii române, în momentele de răscruce ale existenței ei, cheamă Biserica în ajutor, convins că ea poate da cel mai efectiv ajutor la ridicarea neamului.

Ca minte luminată, ca suflet identificat cu ființa de totdeauna a neamului, își dă seama că lucrarea Bisericii dacă va fi intensivă, dogoritoare, va fi de folos nu numai pentru acest timp, ci va pune pecetea statornică a unei mai mari seriozități pe însuși caracterul neamului.

Generalul Antonescu dorește ca timpul conducerii Sale să coincidă cu o epocă de supremă trăire religioasă în viața neamului, epocă de care orice neam nu are decât una, dar decisivă pentru a-l ridica pentru totdeauna în memoria istoriei spiritualității umane și pentru a-i preciza și consolida reliefurile morale cari să-l facă în stare de o istorie durabilă și demnă.

«Sunt convins că dacă vor înscrie (preoții) acum acea epocă de supremă trăire morală și spirituală, pe care fiecare neam trebuie să o aibă odată, ne vom purifica radical firea și-i vom da acel caracter de soliditate definitivă, care să ne facă mai serioși și mai băbrați pentru toate timpurile viitoare».

Dela înălțimea acestei viziuni, ce neînsemnate par preocupările de schimbare a unor paragrafe din legile bi-

* FOIȘOARA *

Cătră elevii mei

— Sfaturi pastorale —

(14) De protopopul Gh. Maior

Oricât de învățați vi s'ar părea că sunteți, nu uitați, că încă nu știți tot, că pe măsură ce te adâncești în a cunoaște, constați tot mai mult că omul știe foarte puțin, că în lume mai sunt multe, multe, pe cari trebuie să le cunoști; și nu uitați că popa bun și la ceasul morții încă învățată. O bibliotecă proprie, nu mare, însă cu cărți reprezentative din toate domeniile spiritului omenesc, ca să ai la îndemână tot ce e de preț și necesar a fi știute, două trei reviste bune între cari una de specialitate și un cotidian mai la înălțime, să stea pururea într'ajutorul teologiei tale și a sufletului tău de preot ortodox român din veacul al 20-lea, care îți sorbi avântul din trecutul măreț al preoției românești de pe aceste plaiuri.

Fără asemenea pregătire, nu puteți fi conducători. Vă delătură cel dintâi nechemat. Și ar fi păcat.

4. Ispitirea ce trebuie să și-o facă celce dorește preoție

O coincidență fericită face să vă vorbesc tocmai la «Intrarea în Biserică» despre intrarea voastră în slujba Bisericii. V'am arătat cum trebuie să priviți preoția, ce însușiri intelectuale, morale și fizice trebuie să poseadă un viitor preot, ce condiții canonice trebuie să îplinească, ce pregătire trebuie să și-și agonisească. Și cu toate acestea încă n'aeți putea spune unii tânăr: «Le ai pe toate — du-te la hirotonie!» Trebuie să-l mai întreb: «Te-ai ispășit tu pe tine însuși de ești în stare să-ți ieși răspunderea mare a preoției?». Preoția e în funcție de conștiință. Trebuie deci să și-o faci și o temeinică cercetare, o temeinică punere la probă de e bun de preot. Să vă dau deci câteva îndrumări de felul cum ar trebui să se examineze tânărul doritor de preoție în cea mai tăinică intimitate a inimii sale pentru a se

convinge de sine, că-și poate da toată viața lui Hristos Dumnezeu și Bisericii Lui.

Am zis, că preoția e în funcție de conștiință. Cu alte cuvinte: cu cât cineva are mai multă conștiință și mai trează, cu atât mai lucrător devine darul preoției în el. Îndrănesc să afirm chiar mai mult. Preoția e o problemă de conștiință. De aceea trebuie întrebată și conștiința!

Preotul trebuie să aibă conștiință preoțească. Vă puteți da seamă ce e ea? Puteți cuprinde că e cea mai superioară conștiință creștinească? Că este o *supra-conștiință*? — Dacă unul creștin i se cere cuget care să judece în perfectă consonanță cu legea Domnului, cu siguranța unui matematician bun în demarcațiunea dintre bine și rău, și gata a-și rostii sentința îndatăce se ivesc prilejuri de făptuire, — cu cât mai drept, mai sigur și mai treaz trebuie să fie cugetul unui preot. Preotul trebuie să fie «inger în trup». Ce-l poate ridica la atâta perfecțiune, dacă nu conștiința lui superioară?

Tinere, ce vrei să devii preot, întrebă-ți conștiința: nu are cumva vreo

îndoială în această privință? De ai îndoială, vezi căută și găsește în tine și în Dumnezeu razim și tărie să o poți alunga? De nu, — dă-te la o parte până nu e prea târziu pentru tine și prea târziu pentru ceice te vor cunoaște.

Intreagă obligația ta de viață se rezumă perfect în porunca: «Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, cu toată inima ta, că toată virtutea ta, iar pe deapropoale tău ca pe tine însuși» (Luca 10, 27), însă nu numai «cu cuvântul», sau «cu limba», ci cu fapta și cu adevărul, (I Ioan 3, 18).

Intreabă-te deci stăruitor: n'ai vre-o îndoială de credință? Ești convins de toate adevărurile dogmatice și morale ale Bisericii? Trăiesc în tine și au atâta căldură și lumină încât să încălzească și lumineze și pe alții? Căci trebuie să simți că nu mai trăești tu, ci Hristos întru tine! Și aprobă tot ce Biserica îți poruncește cu facți în numele ei? Și le poți practica cu tot sufletul tău? Căci, dacă lectura, contactul cu oamenii, dar mai ales școala, ti-a dat o concepție materialistă despre lume, prin-

sericești. Când ierarhia și clerul Bisericii s'ar ridica la această înflăcărare divină, ar fi indiferente amănunțele organizării. Pe această înălțare a conștiinței apostolice a clerului trebuie pus accentul și nu pe chestiunile advocației ale modificărilor de paragrafe.

«Cred de altfel că pentru o Biserică străbătută puternic de conștiința misiunii ei, lucrul principal nu este felul cum sunt precizate sau cum vor fi schimbate câteva paragrafe. Duhul ei viu și râvna ei sfântă se poate manifesta cu tot atâta forță sub orice formă a legilor de organizare».

Inoarea în Biserică, mai ales în Biserică, nu pornește de afară înăuntru, dela paragrafe la suflet, ci invers dinăuntru în afară.

Pri aceste observări ca și prin aceea că legea de organizare actuală a Bisericii cuprinde cele mai sănătoase principii pentru o vie activitate pastorală a clerului, generalul Antonescu arată indirect inoportunitatea adresei I. P. S. Patriarh și a preocupărilor din ea.

Ideile și îndemnul d-lui general Ion Antonescu despre misiunea și activitatea Bisericii, ca și făgăduința D-sale de a acorda Bisericii tot ajutorul și toată solitudinea, nu ne îndoim că vor face să înceapă și în activitatea clerului o epocă mai vi-guroasă, mai vie, mai pătrunsă de harismele Duhului Sfânt.

Parastas pentru sufletele fraților masacrați de unguri

Duminecă, 29 Septembrie 1940, s'a săvârșit în catedrala din Sibiu o îndușetoare slujbă de pomenire pentru sufletele fraților români uciși în chip barbar de unguri.

A slujit înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți. Părintele profesor A. Nanu a rostit o pătrunzătoare predică, ce-a înălțat asistența.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

ciplul ești în antiteză cu Biserica. Îți trebuie concepția Bisericii. Și ea are concepția spiritualistă, propoveduiește supremația sufletului asupra materiei. Și atunci tot ce spui, tot ce faci, chiar tot ce cugești și simți trebuie să emane organic din această concepție și să poarte timbrul spiritualității. Nu te face preot, dacă nu ești adânc convins de acest adevăr.

Ispitește-te apoi, nu ești robul lumii, al duhului ei? Pentru că robul nu poate conduce. Și dacă pe tine ironia, disprețul, fățărnicia, moda, concepțiile lumii te ating, — ești din lumea aceasta. Iar Mântuitorul spunea, că ai Lui, deși trăesc în lume, nu mai sunt din ea, pentru că El i-a ales din ea, și de aceea lumea nici nu-i iubește. Pune-te la probă; Ce ai face, dacă lumea te declară învechit, un înapoiat fiindcă crezi, dacă ar scuipa după tine, dacă ți-ar trece pe dinainte, ca să scape de tirania superstiției „că nu e bine când se întâlnește cu popa”? Te mănii, protestezi, injuri? Te doare? — Nu lua darul și haina preoției. N'o înțelegi și mai puțin o poți trăi; și o să ai regrete și n'o să dai prea mult Bisericii! Ești robul lumii! — A iubi pe deaproapele nu înseamnă să fii rob al duhului vremii și să te rușinezi a purta Crucea lui Hristos.

Pune-te la probă; nu cumva ești iubitor de compromisuri și de expediente? Dacă tu vrei să slujești la doi domni, și vei și încerca să faci acest imposibil; să slujești lui Dumnezeu și duhului vremii, — nu vei fi conducător și nu se va lăsa nimeni înșelată multă vreme de tine. Nu poți face compromis între datoritățile spirituale

Răspunsul dlui general Antonescu la scrisoarea I. P. S. S. Patriarhului Nicodim

Înalt Prea Sfinția Voastră,
La memoriul ce ați binevoit a mi-l adresa, prin care îmi comunicați o serie de sugestii în legătură cu reorganizarea Bisericii și îmi cereți să Vă fac cunoscute principiile de care înțeleg să mă călăuzesc eu în această chestiune, Vă răspund cu atastă considerație următoarele:

Socotesc că Biserica, Instituție Divină întemeiată de Fiul lui Dumnezeu și adoptată de poporul nostru încă din îndepărtate veacuri pentru a-l înălța sufletește și a-l mântui, este singura în măsură și în drept să stabilească, în conformitate cu chemarea ei și cu necesitățile timpului, normele de activitate. Statul nu are a se îngriji decât de a-i indica în înțelegere și conlucrare acele norme directe necesare pentru stabilirea în ansamblul său a tuturor funcțiilor lui spirituale, culturale și publice. Un stat întemeiat pe spiritualitatea creștină, cum este al nostru astăzi, e respectuos față de Dumnezeu și de sfânta Biserică. Statul român de azi are deplină încredere în Biserica neamului, așa încât nu se îndoește câtuși de puțin că ea își va da normele cele mai potrivite pentru o activitate pastorală cât mai intensivă și cât mai folositoare neamului nostru pe care nimeni nu-l iubește ca ea.

Eu n'aștept dela slujitorii Bisericii, mai mari și mai mici, decât să fie pătrunși până în adâncul conștiinței lor de caracterul dumnezeesc al ei și de răspunderea lor de trimiși ai lui Dumnezeu în mijlocul neamului nostru. Conștiința că ei stau sub ordinea lui Dumnezeu, trebuie să-i facă să ardă de râvnă. Numai atunci își vor îndeplini misiunea spre cel mai mare folos pământesc și cerească al Neamului nostru.

Cred de altfel, că pentru o Biserică străbătută și încălzită puternic de conștiința misiunii ei, lucrul principal nu este felul cum sunt precizate sau cum vor fi schimbate câteva paragrafe. Duhul ei viu și râvna ei sfântă se poate manifesta cu tot atâta forță sub orice formă a legilor de organizare.

Nici în viața de stat lucrul principal nu sunt legile, ci sufletul conducătorilor și al funcționarilor ei. Cu atât mai mult trebuie să fie valabil acest adevăr în viața bisericească.

Atât în calitatea mea de conducător al Statului național legionar, care-și toarce puterile din spiritualitatea creștină a neamului, alimentată de sfânta noastră Biserică, cât și ca fiu credincios al acestei Biserici, dornic să-mi dobândesc în sânul Ei mântuirea sufletească, cerința cea mai mare pe care o adresez Bisericii este: Să-și aporndă până la incandescență râvna apostolească și propovăduitoare.

Să văd apostolii altarelor la înălțimea credinței pe care o propovăduiesc, la înălțimea nădejților ce și le pune acest Neam în Dumnezeu și în puterile Lui cerești. Ași vrea să fie în stare să susțină continuu la această înălțime credința tineretului. Ași vrea în sfârșit să văd că preotul, prin pregătirea lui, prin purtarea lui, prin deslegarea lui de cele pământesti și prin exemplul lui, în toate, să readucă în fața altarului și în biserică pe toți aceia cari s'au îndepărtat mai mult sau mai puțin de ea, din vina tuturor. Sunt convins că dacă vor înscrie acum acea epocă de supremă trăire morală și spirituală pe care fiecare Neam trebuie să o aibă, ne vom purifica radical firea și-i vom da acel caracter de soliditate definitivă, care să ne facă mai serioși și mai bărbăți pentru toate timpurile viitoare.

Legea de organizare pe care o are Biserica noastră acum, nu conține de altfel, după umila mea părere, nimic care ar împiedeca pe slujitorii altarului să-și facă datoria. Dimpotrivă, prin conștiința de răspundere în fața lui Dumnezeu, ce o stimulează în sufletul preotului, în baza principiului autonomiei înscris în ea și prin impulsul ce-l dă clerului să se apropie de popor în nenumărate ocazii, în virtutea principiului de colaborare cu mirenii, ea este, în liniile ei mari, un cadru cum nu se poate mai potrivit pentru această acțiune care se așteaptă dela cler în epoca ce trăim.

Totuși, eu știu seama de sugestiile înalt Prea Sfinției Voastre, dar nu pot să-mi iau răspunderea de a decide singur de soarta unei instituțiuni de care depinde liniștea și prosperitatea neamului. De aceea voi pune în fața viitorului Consiliu de stat, care va fi chemat să gândească cadrul armonios în care se va organiza, va trăi și se va dezvolta vii-

torul stat românesc și problema Bisericii noastre.

Eu însă, dau sfintei noastre Biserici asigurarea deplină de a o sprijini din toată inima și din toate puterile pentru a păși cu hotărâre la împlinirea misiunii spirituale ce i-a hărăzit-o dumnezeescul Ei întemeietor și la care a trimis-o în mijlocul dreptcredinciosului nostru popor.

Comunicându-Vă aceste opinii și intenții ale mele în legătură cu activitatea Bisericii, primiți Vă rog, înalt Prea Sfințite, expresiunea înaltei mele stime și venerațiuni.

General ION ANTONESCU

Apel către femeia română

Conducătorul statului și ministrul președinte, dl general Ion Antonescu, adresează femeilor române un apel în care stăruiește asupra chemărilor firești ale femeilor. „La temelia statului național legionar așez familia; la temelia familiei vă cer să fiți voi”, — spune apelul, ear mai departe:

„Trebuie mari chemări se cer să fie împlinite de femeia română:

1. Creșterea copiilor; 2. Asistența socială, și 3. Apărarea hotarelor.

1. Copilul să fie cinstit în toate.

Din cinste naște: munca, buna cuviință, dragostea, cumpătarea, voința, seninătatea, bunătaea, jertfa și chiar eroismul. Să-i deprindeți să creadă în Dumnezeu și Biserica Lui.

Să se închine cu tăria cu care Biserica era iubită de strămoșii noștri. Să se deprindă să-și apropie sufletul de Dumnezeu și să-l fericească de trufia deșertăciunilor.

Să le spuneti că neamul românesc, în înțelesul nesfârșit al generațiilor, cuprinde toate sufletele morților și mormintele strămoșilor. Că aceste morminte trebuie cinstite. Prin cultul morților vor avea totdeauna sprijinul sufletelor care s'au jertfit pentru neam. Și că nu există putere în lume să poată opri biruința lui Dumnezeu și a celor ce au crezut în El.

Să-i creșteți luptători; dar să-i deprindeți să fie blânzi. Blândețea este o podoabă unică a sufletului românesc. Blândețea, oriunde vor găsi germenii de viață. Să le îndreptați zilnic mâna să ajute pe cel în nevoie.

Și, mai ales, învățați-i să muncească. Munca să o iubească și să o respecte,

Meditație

Descătușare

Tumultoasa curgere a vieții a așternut pretutindeni atmosfera îngrijorărilor. Se sbucătușă omul spre a găsi punctul de care să-și lege prezentul și să-și făurească viitorul.

În cotro? Din răspântie, ce drum să apuce? Din îmbăcșita atmosferă unde să evadeze? Spre care zări?...

Templul nefăcut de mâni omenești, câmpul, în acest început de toamnă, prinde viață. Plugarii ies din sat roluri, la munca ogoarelor. Privesc spre cer, de unde așteaptă roadă muncii lor. Răsar din umbra deasă și se înfășoară în purpura aurie. Împăcați cu ei înșiși risipiți pe ogoare răstoarnă brazde aducătoare de belșug, în timp ce din inimă înalță cerului, ca o rugă, cântec plămădit din doruri și suferințe.

Pe aripi nevăzute vântul poartă frânturi din sufletele lor, le împletește cu foșnet de plante în vestejire, cu zumzet de albine și ciripit de paseri, ducându-le spre zări necunoscute.

În slavă, fugarii nori rătăcesc în fantastice forme, ce pare că se desfată sub caldul soarelui.

Pe culmi de dealuri pădurile, cu început de rugină, își leagă coroana de beteală. Plopul cenușii, cu frunza în veșnic tremur, dau sunetul de melancolie ce poartă sufletul spre împărății de liniște...

Soarele a urcat până la zenit, ca apoi ostent să coboare la odihnă asemănându-se atât de mult cu viața omului. Din adâ-

curi se ridică umbrele inserării, aruncând liniștea tainei peste cei întârziați în cale.

Natura e un mare templu în care tronează, milostiv și atotputernic, Dumnezeu.

Candele minunate s'aprinde pe firmamentul, picurând nestemate peste închinătorii Domnului.

Totul îndeamnă la descătușare: Cerul strigă depărtarea te cheamă, câmpul te reține. Un balsam răcoritor, ca undelem pe rană, stăpără văpaia sufletului. Nici o grijă lumească, nici o durere omenească nu-i pot răpi comoara aflată, care e plină de bucuria cea întru Domnul.

Din sgomotul vieții omul își recunoaște nimicnicia în acest templu, unde de mii de ani se săvârșește aceeași slujbă peste turburările efemere ale fiilor oamenilor.

Sufletul desbrăcat de orice deșertăciune ancorează în portul Dumnezeirii. Și când sus pe cer candelile sânt aprinse spre slujbă de seară, smerit se închină în fața Atotputernicului exclamând:

Mare ești Doamne și minunate sânt lucrurile Tale! Tu ești dorința mea și apărătorul meu, și afară de Tine e deșertăciune și goană după vânt...

Pr. V. D. Ogradă

O nouă biserică ortodoxă în Moravia. Comunitatea bisericii din Trebicl, în Moravia, a sfințit, în ziua de 22 Sept. 1940, cu o mare participare a populației din împrejurimi, o nouă biserică a sa, care a fost construită, în stil bizantin, din donațiile membrilor Comunității bisericii ortodoxe cehe.

pentru că îndeamnă și inobilează. Faceți-i să înțeleagă cât de greu trece viața fără muncă. E groaznic să te simți trăind ceas cu ceas și să nu folosești nimănu.

Iar față de copii, căsătoria voastră să rămână o taină. Să nu lăsați niciodată ca vâul să fie rupt de asprimea unor cuvinte sau fapte nesocotite. Certurile dintre părinți lucră desfășurată lescăciune în sufletele lor crude. Neînțelegerile voastre păstrați-le și feriți-le de ochii și urechile lor. Altfel, le pustiți sufletul pentru totdeauna.

2. Asistența socială: S'a frânt trupul țării. Sânt dureri adânci. Fizice și morale. Toate trebuiesc alinate. Și fără întârziere. Au rămas oameni fără casă, fără îmbrăcăminte, fără bani, oameni cari au trebuit să se despartă de orice agonisire și carl azi totul, dela început.

Veți trebui să lucrați și pentru ei. In

cadrul asistenței legionare, care va încerca să alie și să repare până la ultima suferință a ultimului om, mâna voastră nu vor trebui să se oprească nici o clipă. Să toarcă, să țese, să coase din zori și până seara.

3. Apărarea hotarelor :

Apărarea lor e ceasul cel mai greu și sfânt din viața unei țări. Atunci, să fiți în rânduri. Alături de copiii voștri, printre bărbații voștri, în fața părinților voștri.

Trebuie să vă pregătiți în această direcție, și cu acest scop trebuie să fiți organizate.

Pentru aceste crezuri sfinte, cu puterea de înțelegere a sufletului vostru, vrea să vă găsească într-o coloană desfășurată. Hotărâte și modeste. Să nu apară nici un nume. Doar murmurul recunoștințelor să repete:

Femeia României Legionare!"

Restaurarea principiilor creștine

Publicăm în altă parte a foii luminoasă al dlui general Ion Antonescu cătră femeia română. El poate fi socotit, dacă va fi urmat de o sinceră aplicare, drept piatră de hotar pentru începutul unei noi epoci, plină de sănătate morală, în viața românească.

Socotim că problema atacată prin acest apel este inima oricărei vieți publice și de Stat. Dacă familia este sănătoasă, ceea ce se arată în concentrarea preocupărilor femeii înăuntrul căminului, atunci dacă familia tânjește, este sănătoasă. Dacă familia tănjește, ezdar se construiesc tot felul de planuri și de teorii culturale, economice, politice, militare. Toate sunt vorbărie deșartă, totul e artificiu și înșelăciune, care dă pentru un timp iluzia de refacere, ca pe urmă să se prăbușească demascând și mai avansată desagregarea socială.

Omenirea trebuie să se întoarcă la concepția creștină a familiei. Numai acest lucru o mai poate salva. Apelul dlui general Ion Antonescu tocmai aceasta o cere. Felul cum vorbește Dsa de familie, de taina legăturii dintre soț și soție, dintre tată și fiu, de dublimul demnității femeii care și îndeplinește cea mai înaltă dintre misiunile ei, ne face să simțim că ne aflăm în fața unei mărturisiri a concepției creștine care consideră căsătoria ca taină, ca

una dintre cele șapte taine mântuitoare ale lumii.

Când familia e luată în serios, ca cel mai fundamental și mai necesar cadru în care își îndeplinește omul misiunea pe pământ, ca o legătură și ca o datorie voită de Dumnezeu, când viața în ea e serioasă, morală, împodobită cu toate virtuțile creștine, atunci viața publică e ferită de stricăciune. Fermentii principali ai stricăciunii vieții publice sunt bărbatul și femeia cari concepe viața fără alt rost decât a o petrece, a o trăi după poftele jocului ale trupului, împlinindu-și toate plăcerile și căutând peste tot și în orice clipă plăcerea. De aici vine luxul cu cheltuielile exorbitante, hoțiile în avut public, relaxarea energiei morale, disolvarea oricărui ideal în suflet, marasmul general.

Numai o familie serioasă, întemeiată pe credința în Dumnezeu, pe conștiința că legătura familiei și viața fidelă în ea este o poruncă divină, poate da vieții unui neam o pecetie de sobrietate, de bărbăție, de moralitate. Numai copiii crescuți într-o astfel de familie vor fi factori sănătoși ai vieții publice.

Am vrea ca apelul dlui general Ion Antonescu să fie urmat de măsuri energice pentru a realiza concepția din el. Căci o restaurare reală a familiei sănătoase nu e un lucru ușor. Ușurătatea este

prea adânc înrădăcinată în societatea românească. Inclinația spre plăceri și spre lux este extraordinară de puternică. Iar opinia publică a noastră este atât de copleșită de această mentalitate ușuratică — chiar în straturile intelectuale cele mai înalte — încât aprecierile merg cu duimul numai spre femeia care n'are altă grijă decât să se gătească și să placă, să trezească apetitul bărbaților, sex-apealul cum se zice cu un toarmă nerușinat. Femeia serioasă, cu toată grija concentrată spre copiii, nu se bucură de nici o considerație.

În privința aceasta societatea românească este o adevărată Sodomă. Va trebui să depună multă muncă și tenacitate Statul Legionar ca să îndrepte puțin moravurile și mentalitatea.

Sunt apoi câteva chestiuni parțiale în legătură cu problema familiilor cari vor trebui atacate cu curaj: va trebui de pildă restabilită obligativitatea căsătoriei religioase. Bagatelizarea căsătoriei religioase de către Stat, este o concretizare în formă de lege, a unei concepții laxe, liberaliste, individualiste, despre familie. Nu ești consecvent când părăsești acea concepție, dar îi menții legile.

Este apoi marea chestiune a femeii funcționare, care deși trebuie soluționată în sensul întăririi familiei, nu va putea fi drept și fericit rezolvată decât dacă se va spori în același timp salariul soțului până la nivelul necesar păstrării unei familii.

O altă încăpăținare este cea a celibatarismului egoist și hedonist. Nu trebuie să fie îngăduit celibatarismul decât pentru călugări și bolnavi. Azi celibatarul are salariu egal cu omul căsătorit, deși îl cheltuiește numai pentru plăcerile sale. Aceștia strică viața în funcție. E o sfidare a atâția din ei, fiind în funcții mai înalte, să aibă salarii întreite și împătrite față de ale bieților învățători, preoți, mici funcționari cu o casă de copii.

Opinia publică trebuie să-și însușească, prin educație, o judecată severă a acelor tovarășii egoiste pseudo-familie, cari sunt familiile ce evită nașterea de copii, deși ambii soți au salariu.

La popoarele sănătoase familiile fără de copii trebuie să supoarte oprobiul public. Cea mai mare cinste pentru o familie este să fie dăruită cu copii. Iată cum se apără instinctul sănătos al popoarelor de decadentă. La noi deocamdată este invers.

Vom putea răsturna mentalitatea?

Să avem nădejde în conducerea actuală a Statului.

Vizită ministerială la Sibiu

Dl profesor Traian Brăileanu, ministrul educației naționale, cultelor și artelor, însoțit de dnl C. Anastasescu avocat și L. Popescu director de cabinet, a venit Sâmbăta trecută la Sibiu pentru a lua în primire localurile, unde va fi instalată universitatea din Cluj.

Dl ministru, întâmpinat de reprezentanții autorităților locale, de toți decanii facultăților și de numeroși profesori universitari, a vizitat toate localurile în care urmează să se instaleze localurile de medicină, litere și drept: Liceul „Domnița Ileana”, școala militară de infanterie, cazărțile „Avram Iancu” și „General Drăgăllna”.

Dl ministru a vizitat pe I. P. S. mitropolit Nicolae.

După masa luată la reședința mitropolită s'a ținut o consfătuire la prefectura județeană și s'au stabilit normele, după care se va face instalarea clinicelor și laboratoarelor universitare. Însoțit de înaltul chiriarih, dl ministru Brăileanu a vizitat instituțiile culturale sibiene ale mitropoliei.

„Ajutorul Legionar“

În scop de a veni în ajutorul celor năpăstuiți de oameni și de soarte, comandantul meșdintei legionare, dl Horea Sima, vicepresedintele consiliului de miniștri, a dispus înființarea „Ajutorului Legionar”.

Rolul acestui ajutor este în deosebi însemnat, când sute de mii de români au fost siliți să plece dela căminurile lor și să-și caute adăpost în patrie.

Se cere activitatea tuturor organizațiilor legionare, pentru ca biruința Ajutorului să fie deplin realizată.

În această luptă, pentru frații noștri în suferință, sânt chemați toți legionarii. Ori cine dintre ei deține o funcție de stat sau de întreprindere particulară, să-și rețină din salariul lor numai strictul necesar existenței, ear restul să-l depună „Ajutorului Legionar”.

Nu e vorbă de ordin, ci de apel la suflete, — un apel dela care nimeni nu trebuie să lipsească. —

Ajutorul este condus de comandantul legionar al „Bunei Vestiri”, Ilie Gârneață, ajutat de legionarul Virgil Mihăilescu.

Fiara apocaliptică 666

(2) După ce am arătat interpretarea cea „modernă”, ce s'a dat acestui loc apocaliptic, și înainte de a arăta și alte multe explicațiuni ce s'au dat acestui loc dealungul timpului, precum și de a arăta care este cea mai justă interpretare a lui, se impun câteva lămuriri preliminare cu privire la caracterul acestei cărți a N. Testament. Incontestabil că apocalipsa este o carte prezintă multe dificultăți pentru interpretare. Multe din tainele ei, exprimate prin simboale, nu vor fi complet luminate decât la glorioasă „parusie” a Domnului. Cele ce ap. Petru a spus despre epistolele ap. Pavel, cum că: „În ele sunt unele lucruri cu anevae de înțeles pe care cei neștiutori și neînțelegători le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi în răstălmăc pierzanie” (II Petru 3, 16) se pot spune și despre apocalipsă. Greutatea în explicarea apocalipsei derivă din însuși caracterul ei. „Apocalipsul, după însuși sensul acestui cuvânt, înseamnă o carte, care după cuprinsul său are un caracter mai mult sau mai puțin apocaliptic. De aceea în orice carte apocaliptică (în cărțile lui Ezdra, Enoh, Baruh, nu mai puțin în a ap. Ioan) întâlnim inevitabil astfel de dificultăți la tâlcuirea amănunțită, care poate n'au existat pentru cetitorii contemporani. Și dacă era ceva întunecos pentru dâncșii, apoi aceasta era mai mult ca recompensată prin neprimirejduirea ce decurgea de acolo”.¹

Și cel mai mare pericol ce amenința pe creștinii din acea vreme, era spionajul politic. Prin urmare, apocalipsa ține de un gen de literatură cu totul aparte, care era foarte familiară și mult gustat pe vremea sf. Ioan, dar care este cu totul straniu omului modern.

În apocalipsă apoi întrebuintarea numerilor joacă un rol important. Folosirea lor aici se face pentru rațiuni cu totul particulare și fără de nici o considerare la raporturile lor de natură aritmetică. Numerele în apocalipsă nu reprezintă valori morale sau mistice, ca în filosofia lui Pitagora. Ele exprimă în mod schematic diferite multiplicități și uneori indică calități misterioase. Cu ajutorul lor se designează un lucru sau o persoană, al cărui nume din anume motive nu poate fi spus deschis. Din întrebuintarea aceasta a numerilor s'a născut un procedeu special, care s'a numit gematria și care era cunoscut nu numai rabinilor, ci era în universală întrebuintare la popoarele mediteraniene din antichitate. Acest procedeu s'a putut naște pentru că literile alfabetului la greci, evrei etc... aveau și o valoare numerică. La aceste popoare, în loc să desemnezi pe cineva prin numele său, făceai mai întâi adunarea valorii numerelor și îl exprimași apoi prin aceluși număr sau cifru. În literatura iudaică „gematria” era mult folosită. Un procedeu analog „gematriei” îl găsim și în N. Testament, în Ieremia c. 41, 41. Acest procedeu îl găsim și în cărțile Sibilene, gematria care exprimă numele lui Iisus în grecește, Ιησοῦς. Acest nume poetul îl exprimă astfel: că are pa-

tru vocale și două consoane, iar numărul întreg este echivalent cu opt unități, cu opt zecimi, cu opt sutimi, adică 888.

Gematria nu era streină nici grecilor și nici romanilor. Ea apare chiar și în documentele populare. Ea îndrăgostit a lăsat pe un zid această însemnare: „Eu iubesc pe aceea al cărui număr este 545”.¹

În N. Testament în afară de apocalipsă, acest procedeu nu se mai folosește decât în Gal. 4, 25, după părerea unor exegeți. Gematria o mai găsim în epistola lui Barnaba, care găsește în Avraam, ca cele 318 slugi ale lui, simbolul lui Iisus pe cruce. Reproduc aici această gematria a lui Barnaba: „Învățați dar cu prisosință despre toate acestea, fii ai dragostei, că Avraam, care cel dintâi a introdus tăierea împrejur, a săvârșit-o privind cu duhul la Iisus și primind învățătura mistică a celor trei litere. Căci zice: Și a tăiat Avraam împrejur trei sute optsprezece bărbați din casa lui. Care este dar precepută ce i s'a dat? Luați seama că mai întâi zice optsprezece și făcând pauză zice trei sute. În 18, care se scrie IH, I (iota)=10 și H (ita)=8 ai numele lui Iisus. Apoi fiindcă crucea în forma literei T (tav) avea să aducă harul mântuirii, zice și trei sute (T=300). Arată dar pe Iisus în cele două dintâi litere și crucea prin cealaltă (de a treia)”.²

Tertulian pune de asemenea victoria celor 300 de ostași ai lui Ghedeon în legătură cu faptul că 300=T, semnul crucii

¹ Le P. E. B. Allo. o. c. p. 211.

² Scrierile Părinților apostolici, vol. I, trad. Fr. I. Mihăilescu și Pr. M. Păslaru p. 63—64.

și spune că: „Chiar prin semnul acesta a nimicit cetetele de dușmani”, (Ghedeon).

În sfârșit, gematria o mai aflăm și la Irineu care însă se servește de litere ebraice (adv. Haer, II, 24).

Mai târziu însă acest procedeu, de altfel destul de simplu, a evoluat și sub influența filosofiei neo-pitagoreice s'a ajuns la o adevărată mistică a numerilor. Și astfel numerile perfect omogene ca 888, 666, s'au impus mai mult atențiunii prin simetria lor, pe care o considerau ca pe o armonie caracteristică persoanei al cărui „cifru” era. A luat astfel naștere o bogată speculațiune cu cifrele numerelor, numită „Isopsefie” când 2 nume erau egale prin valoarea lor numerică, sau când un nume propriu era egal cu un epitet, atunci între acestea se făceau tot felul de analogii și combinații în ce privește caracterul lor și rolul ce aveau să-l joace.¹

Acum trec să înfățișez numai sumar diversele interpretări, ce s'au dat acestui loc apocaliptic în decursul timpului. Versetul 18 din cap. 13 al apocalipsei a frământat cel mai mult dealungul vremii mințea comentatorilor și a prilejuit cele mai variate explicațiuni. Din mulțimea acestora voi cita numai pe cele mai însemnate.

Evident că acest verset pentru primii cetitori ai apocalipsului n'a putut fi tocmai așa de obscur, căci după cum am văzut desemnarea unui nume printr'un număr, cum face sf. Ioan aici, nu consituia pentru contemporanii săi o nouă. Pela sfârșitul veacului al II-lea domina părerea că nu-

¹ Le P. E. B. Allo. o. c. p. XXXIV.

¹ Primele zile ale creștinismului, de F. V. Farrar, vol. II, trad. de Nicodim, p. 144—145.

Pentru orientarea donatorilor se comunică: Ajutorul constă din: 1. Lucruri utile pentru năpăstuiți, și 2. Donații în bani. Darurile în natură se pot aduce la organizațiile legionare; iar darurile în bani se pot face la orice oficiu poștal din țară (sau la sediul „Ajutorului Legionar”, București, strada Roma 32—34). Oficiantii poștali au primit instrucțiuni și au să pună la dispoziție gratuit buletinele speciale.

Universitatea din Cluj la Sibiu

Trei din Facultățile Universității din Cluj se vor stabili la Sibiu. Guvernul a decis, lucrul este stabilit. Era singura soluție potrivită a acestei probleme. Sibiul este, între orașele ardeleni rămase între granițele României, cel mai nimerit să adăpostească Universitatea Ardealului. Este așezat la mijlocul Ardealului, oferă condițiile edilitare corăspunzătoare, e vatră de cultură și de simțire românească, prin trecutul său, prin instituțiile sale, prin împrejurimile sale.

Ne-a fost dat să înregistrăm, înainte de a se fi decis stabilirea Universității în orașul nostru, câteva manifestări potrivite din partea concetățenilor noștri Sași în ziarul «Tageblatt» din Sibiu. Intre ele, unul a fost extraordinar de pătimas, regretabil de pătimas.

În el se contesta dreptul Românilor de a-și așeza Universitatea nu numai în Sibiu, ci în orice oraș cu o parte din populație de origine germană.

Avem însă informații că nu toată populația săsească judecă la fel. Lumea comercianților, a meseriașilor, gospodarii dela sate, au dorit venirea Universității la Sibiu, pentru mărirea posibilităților lor economice.

Este de neînțeles însă cum s'a putut găsi chiar și numai o parte din concetățenii noștri Sași cari să se opună venirii unei Universități românești la Sibiu. Rostul germanismului în aceste părți ale Răsăritului este doar să răspândească spiritul culturii germane între aceste popoare. Și nu există mijloc mai efectiv prin care ar putea să se transmită și să iradiază spiritul culturii germane decât o Universitate de limbă autohtonă, așezată într'un mediu unde se face simțită influința acestui spirit.

Concetățenii noștri Sași și-au desavănat însăși misiunea lor, însăși rațiunea prezenței lor în mijlocul acestui popor, atunci când au protestat împotriva aducerii Universității la Sibiu. Din judecăți înguste, s'au ridicat împotriva intereselor superioare ale germanismului.

În ce privește afirmarea că Sibiul, fiind un centru săsesc, are dreptul să respingă stabilirea unei Universități, ea este nu numai inconsistentă, ci foarte gravă și chiar jignitoare pentru Români.

mai timpul singur va putea lumina acest cifru misterios și se mai credea, că acest număr este susceptibil de mai multe interpretări. Fapt este că dela început mulți și-au pus la încercare „priciperea”, ca să găsească un nume care să reprezinte acest număr. Astfel Irineu a susținut că numele „latin”, scris grecește dă numarul apocaliptic: λ' α' ρ' σ' ι' ν' ο' ς

30+1+300+5+10+50+70+200=666. Cuvântului „latin” i s'a dat înțeles larg de Roma, de imperiul roman. De altfel cuvântul „roman” egal cu „latin”, spus pe evreește dă acelaș rezultat numeric. O altă încercare este cea care a propus numele Titan, grecește Τίταν, care dă de asemenea cifra de 666. Acest nume mai prezenta avantajul că avea 6 litere. Titan era o veche numire poetică a soarelui, o divinitate, cu care îi plăcea mult lui Nero să fie asemănat. Poporul roman îl aclama așa: „Trăiască Neron-Apolon!” În evul mediu Beatus a propus 7 nume diverse.

Fapt este că creștinii se găseau în fața numărului misterios 666, redat în textul grecesc al apocalipsei prin aceste 3

Sibiul este și un centru românesc. Aici este Mitropolia, Astra, de aici s'au dirijat destinele poporului român în ultima sută de ani. Inima românismului ardelen a fost. Și trebuie să observăm că acest oraș a putut fi și un centru săsesc, și unul românesc, în cea mai perfectă armonie. De ce n'ar putea păstra acest caracter și după venirea Universității?

Un oraș apoi nu este o entitate de sine stătătoare, ci își suge puterea de viață din împrejurimile sale. Iar aceste

Un preot despre „Oastea Domnului”

„Oastea Domnului” e judecată diferit: unii o privesc cu neîncredere, alții o îmbrățișează cu căldură. E adevărat, că în unele părți, ostașii n'au fost la înălțimea și pe linia dreaptă a chemării lor.

De aceea unii preoți nu privesc Oastea cu ochi huni. Trebuie însă să mărturisim că aceste abateri s'au făcut numai acolo unde ostașii au fost lăsați singuri, unde preoții n'au coborât în mijlocul lor, ca să-i călăuzească cu cuvântul adevărului. Și unde lipsește păstorul din frunte, cum nu s'ar rătăci turma și n'ar înșela-o lupii spre prăpastia pierzării?

Oastea Domnului s'a născut tocmai spre a îndeplini setea religioasă a poporului, sete de care profitau sectarii. Nu putem ascunde faptul, că poporul însetează de cuvântul lui Dumnezeu. El vrea ca Evanghelia să fie trăită în viață, să fie lucrătoare. Și pentru aceasta nu sunt destul numai sfințele slujbe, așa cum erau destul altădată. Trebuie organizată această râvnă după cuvântul Domnului, ca să dea roade la vreme și să schimbe fața satelor noastre.

Preotul, care lipsește dela această datorie și se mărginește numai la sf. slujbe, vinovat este de rătăcirea turmei sale, căci ține izvoarele vieții infundate și nu adapă cu ele setea de viață a poporului. De aceea în turma lui mișună sectanții, și ostașii se abat dela calea cea dreaptă. Cu totul altfel este când preotul stă în frunte, și cuvântul și fapta lui luminează ostașilor căile bisericii, căile adevărului. O! cu câtă dragoste așteaptă aceștia la adunări pe păstorul lor sufletesc și cum culeg mierea cuvântului dumnezeesc rostit de preot în inimile lor. Nu m'am simțit niciodată mai plin de adevărata iubire, decât atunci când mă chema ostașii — cu aprindere și sete, ca să stau în adunarea lor — și niciodată n'am simțit o mai curată bucurie, decât când mă simțeam în acele adunări cuprins de mireasma duhovnicească a credinței și a dragostei lor față de sfânta Biserică și păstoriei ei! Căci cu adevărat ce este mai înălțător pentru un păstor, decât să vadă cum sufletele în care, prin sfințele taine, circula seva sf. Duh, înverzesc, înfloresc și dau rod, cum

litere: ΧΕΣ. „Aspectul cel mai exterior a acestui număr a produs o impresie misterioasă și apăsătoare. Litera întâia era litera începătoare a numelui Hristos, cea din urmă literă (sigma) era repetată de două ori în cuvântul cruce (stavros). Intre aceste două litere stetea ca un șarpe litera Ξ, cunoscută prin trăsăturile sale șerpuite și prin pronunția ei șuerată (Apoc. 12, 9; 20, 2). Toată grupa aceasta alcătuia o întreită repetare a numărului 6, simbolul sarcinei și nedeșăvârșirii, și acest simbol numeric al lui antihrist — 666 stătea în strașnică contradicție cu numărul 888, alcătuit din trei 8 perfecti — din numele Iisus.”¹ Iată pentruce s'au și făcut atâtea încercări de a-se explica acest număr. Toți comentatorii s'au silit să găsească un nume care să exprime într'un mod oarecare păgânismul, sau imperiul roman, așa cum s'a văzut și din exemplele date mai sus. Aceste soluțiuni erau corespunzătoare în general ca senz, însă spiritul creștin dorea o mai mare precizie.

Pr. Aurel Radu

¹ F. V. FARRAR, o. c. p. 213.

împrejurimi sunt în mare parte românești. La menținerea lui, la înflorirea lui, a contribuit și contribuie în însemnată măsură și populația românească din jur.

Pentru pașnica, pentru frățesca conviețuire a poporului român cu cel săsesc, dorim din suflet ca astfel de ieșiri, lipsite de rost, să nu se mai repete. De ce să ne ofensăm inutil, când Dumnezeu și istoria, așezându-ne unii lângă alții, ne indică, drept cel mai înțelept lucru, respectul mutual și înțelegerea prețioasă.

puterea tainică pe care-o revărsă în acele suflete prin sfințele slujbe ale Bisericii nu rămâne nelucrătoare, ci luminează, întărește și clădește viețile pentru Domnul. „Oastea Domnului” este mănunchiul în care preotul strânge și seceră roadele semințelor harice pe care le seamănă din fața sfântului altar. De aceea preotul nu trebuie să-și oprească acțiunea la semănat, la sfințele slujbe: — aceasta e temelia, e inima lucrului. El trebuie să meargă mai departe: să clădească pe acea temelie vieți renăscute, să ude și să îngrijească de sămânță, ca să incolțească și să dea rod. Cel ce lipsește dela „Oastea Domnului” sau dela orice altă lucrare duhovnicească, lipsește dela această datorie. Și să ia seama: Dumnezeu îi va cere socoteală de aceasta. Căci harul ce-l sălășluim în suflete, prin sfințele slujbe, e dar al lui Dumnezeu. Ceea ce cere Dumnezeu dela noi pentru darul ce ni la dat și ceea ce ar fi spre lauda și vrednicia noastră, este să chivernisim bine acest dar, să băgăm de seamă ca să-și dea roadele ce le așteaptă Tatăl ceresc, adecă tocmai ceea ce pune la îndemână Oastea Domnului și ceea ce uităm unii dintre noi să facem.

Oastea Domnului este „garda de onoare a Bisericii”. A dovedit-o aceasta oridecâteori și ori unde în fruntea ei s'au găsit preoți cu râvnă și cu dragoste pentru lucrul Domnului. Cartea biruințelor ca și alte fapte mărturisesc despre aceasta. Nu e vorba numai de schimbarea felului de viață, de îndreptarea celor păcătoși și de întărirea celor cu viața curată, ci și de o mai luminată și mai adâncă legătură cu Biserica și cu sfințele ei taine. Ostașii nu sunt numai cei ce se adună împreună ca să cânte Domnului și să se adape din vintele vieții; ostașii sunt mai ales aceia, cari traduc în faptă iubirea deaproapei, iubindu-se unii pe alții și ajutându-se în toate; ostașii sunt mai ales aceia, cari au râvnă față de Casa Domnului, o împodobesc și o înfrumusețază cu darnicia lor, cinstesc sfințele ei slujbe, taine și așezăminte și formează în jurul preotului un zid de apărare împotriva tuturor rătăciunilor și o armă de întărire, a celor păcătoși și a celor rătăciți, pe căile sfințe și apostolești ale Bisericii. Așa văd eu pe ostași: o Biserică vie, lucrătoare, neostenită în ogorul Domnului. Și așa pot fi și așa sunt acolo, unde preotul stă în mijlocul lor, e suflet din sufletul lor, inimă din inima lor. Vremurile noastre sunt însetate de credință: poporul caută viața. Să nu lipsim dela această datorie: roadele ei sunt cea mai binecuvântată bucurie a păstoriei noastre, cea mai luminoasă realizare în viață a harului preoției ce-l avem. Căci preotul este semănător, dar și secerător de viață în Domnul. Ostașii doresc această viață. Să mergem în fruntea lor; să-i călăuzim pe căile nerătăcite ale dreptei credințe și vom avea bucuria semănătorului și răsplata ovenitorului în via Domnului.

Pr. Valer Bânda

Au apărut următoarele compoziții muzicale de Timotei Popovici:

- Cântările liturgiei** pentru voci mixte ediție nouă primentă și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200—
- Cântările liturgiei** pentru 3 voci egale ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100— De vânzare la **Librăria Arhidiecezană Sibiu**

INFORMAȚIUNI

Suveranul și studențimea. M. Sa Regele Mihai I a dispus să se pună la dispoziția tineretului universitar român trei pavilioane din locuințele palatului regal din Splaiul Independenței din capitală. Generosul gest regal dovedește încă odată unirea strânsă între Rege și națiune.

Distinsul profesor al Academiei teologice „Andreiane”, Dr. Liviu Stan a fost numit Director general în Ministerul cultelor. Felicităm pe tânărul și inimosul profesor și așteptăm cu încredere roadele unei minți capabile și a unei munci desăvârșite.

Moartea unui ziarist. Consiliul de administrație al ziarului „Gazeta Transilvaniei” aduce la cunoștință încetarea din viață a meritosului redactor-șef al ziarului și membru în consiliu, **Ioan Brotea**. Inmormântarea i s'a făcut în 30 Septembrie 1940 în cimitirul bisericii ortodoxe române din Mateiaș, județul Târnava-mare. Defunctului i se va păstra o veșnică și recunoscătoare amintire. Odihnească cu dreptii!

Impotriva exceselor tiparului. Șeful serviciului central al cenzurii adresează ziarelor întâmpinarea în care se spune, că: Potrivit dispozițiilor primite, pe viitor nu se mai admite, sub nici o formă, publicarea oricăror articole sau clișee conținând invective de desmăț publicistic la adresa adversarilor sau a oamenilor politici ai fostului regim, dat fiind că aceste atacuri, astfel realizate, constituie o diminuare vădită a prestigiului presei, precum și o nespectare a momentului actual românesc de liniște, de ordine, de reconstrucție și de reînnoire națională. — În cazul când totuși s'ar publica asemenea articole sau clișee, publicația va fi pasibilă de sancțiunile suspendării.

Jidovi basarabeni sânt pe cale să năpădească în țară, — anunță *Raza*, gazeta de luptă a refugiaților din Basarabia, (gazetă săptămânală ce apare acum în București). Acești jidovi sânt aceiași cari au făcut parte din bandele celorce au asasinat soldați și ofițeri români în retragere îndată ce începuse evacuarea Basarabiei. Intrarea și stabilirea în țară a elementului de desagregare, de agitație și de spionaj, nu se poate admite sub nici o condiție.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 6 Octombrie 1940, va predica părintele rector **Dr. D. Stăniloae**.

Poșta redacției

Prof. E. P. în A. Lucrări, cu subiect analog, avem mai multe. Cea mai reușită se va tipări.

Nr. 61/1940 paroh.

(60) 1—1

Publicare de licitație

Parohia ort. rom. Ribicioara de sus, protopopiatul Zarand-Brad, jud. Hunedoara, dă în întreprindere prin licitație publică, zidirea în roșu a noului edificiu de biserică din filiala Uibărești, conform planului și devizului aprobate de P. V. Consiliu Arhiepiscopesc Sibiu, Nr. 4098—1940.

Iar pentru anul viitor partea a doua a lucrărilor.

Licitația se va ține în ziua de 27 Octombrie 1940, ora 3 p. m., în localul școlii primare din filia Uibărești, în caz de nereușită, licitația se va ține la 3 Noembrie la ora 3 p. m. în acelaș local.

Planul, devizul și condițiile de licitație, cum și caetul de sarcini, se pot vedea la oficiul parohial Ribija, prof. Zarand. Parohia dă materialul necesar la edificare.

Licitația se va face pe baza ofertelor închise, însoțite de o garanție de 5% din valoarea lucrărilor, fie în numerar sau în efecte garantate de stat.

La licitație se vor admite numai antreprenori calificați, consiliul parohial având dreptul de a accepta oferta și pe ofertant. Concurenții nu pot pretinde nici un fel de spese de deplasare. Toate taxele și impozitele îl privesc pe cel ce ia în întreprindere lucrarea.

În caz de neprezentare a nici unuia ofertant, Consiliul parohial va da lucrarea de zidire a bisericii în roșu, precum și partea a doua a lucrărilor pe cale de bună învoială.

Ribicioara-de-jos, la 26 Sept. 1940.

Pr. Iosif Comșa